

O VELIKONOČNI ZAŽELJENOSTI IN PODARJENOSTI

Pripravil: p. Viljem LOVŠE

S Kristusovim križanjem in smrtjo tudi naša človeška želja naleti na lastno smrt in uničenje. Sprejeti grozote križa tako kot Jezus, je težek in počasen proces. Razvezani to dobro vemo. Za nas ljudi je to nepremagljivo obzidje. Smrt je tista, ki v nas prebudi največje dvome v to, da smo zaželeni in dragoceni.

Smrt nas zastrupi z dvomi o tem, ali je želja, ki jo žene ljubezen, res nekaj osrednjega in dragocenega v našem bitju ali pa je zgolj prevara. Smrt nas potopi v tako globok strah, da se njegove lovke zaznajo tudi v težavi, da bi verovali v vstajenje. Smrt je resničnost, ki spremlja vsako človeško življenje. Prav to resničnost je Kristus spremenil. Od njega naprej umreti pomeni umreti v Kristusu. Zaradi njega in v njem je smrt prehod, je velika noč. Izročanje v Očetove roke in sprejemanje krhkosti naših lastnih naporov omogočata vnaprejšnje doživljanje, okušanje in sprejemanje smrti kot prehoda v Očetovo naročje. To je zelo težko. Zelo težko je verovati, da si življenje pridobiš tako, da ga izgubiš (telesno življenje podariš) v hoji za križanim Kristusom. A prav izkušnja smrti kot prehoda omogoča človeku, da sprejme različne konkretne "smrti", ki jih prinaša hoja za Kristusom v določeni odločitvi. Prav ta izkušnja omogoča, da lahko vse želje svojega življenja postavi v službo usmiljenega, previdnega in modrega Očeta.

Jezusov križ nam omogoča notranje spoznati, da je pod vso bolečino in zlom v svetu, pod vso dvomnostjo naših želja, pod vsemi kompromisi, v katerih se božanstvo skriva, prisotno vstajenje. Trdota romanja naše želje ni zanikana ali izničena, ampak spremenjena.

Vir vsake želje, ki je Aba, Oče, Mariji odpre oči, da lahko prepozna vstalega sina Jezusa. V njem se Oče v polnosti razodene in dokončno in popolnoma osvobodi Marijino hrepenenje in željo. Znotraj človeškega bitja, ki veruje, je sedaj prvič razodeta paradigma krščanske želje. Marija kot vernica je podoba Cerkve. To, kar se dogaja v njej, se dogaja v Cerkvi in v vsakem od njenih udov. Marija je prva, ki prejme dar Sv. Duha, kot dar vstalega Kristusa. Duh Vstalega spremeni dinamiko želje v Mariji in tudi v nas, če želimo. Gre za popolno spremenjenje. Končno postane eno z Neskončnim. Naša želja, ali bolje rečeno, mi kot bitje želje, kot utelešeno hrepenenje, je rehabilitirano in osvobojeno. Hoja za Kristusom doseže svoj vrhunec v deleženju poveljčanega Kristusa. Z zrenjem vstalega Kristusa je naša želja, da bi hodil za Njim, usmerjena in okrepljena, spremenjena. Osvobojen je slepega labirinta lastnih želja, ki so ga zasušnjevale stvarjem in lastnim strahovom.

Osvoboditev želje je v tem, da postanem to, kar v resnici sem (sin ali hči – dar sebi in bližnjim), in ne v tem, da dobim to, kar si želim v posedovanje.

Radost vstalega Kristusa je vzrok veselja. Božji Dar je dopolnjen. Očetov načrt uresničen. Ljubimec in ljubljeni sta se spet srečala.

Za veselje je treba prositi, ker ne pride samo od sebe. To, kar prosim, je milost. Jezus daje zdaj človeku neposredno od znotraj začutiti, da je osebno zaželen in ljubljen, dragocen in čislán v Božjih očeh. Le v moči tega lahko kristjan želi to, kar želi Božje srce. V veri Oče, po vstalem Kristusu, rehabilitira človekovo željo in hrepenenje. Sreča je dar in sad intimne razdelitve z Drugim, sad intimnega prijateljstva v ljubezni, ki okrepi hojo za Kristusom. Sreča je tolažba brez vzroka, je ponostranjenost smisla.

Vstajenje človeku pokaže, da imata trpljenje in smrt razumen smisel, ki ga je mogoče bivanjsko okusiti in izkusiti v neskončni dinamiki Jezusove pristne želje, katere sem v globini srca deležen. Trenutki teme, groze in trdote, morajo skozi "tolažbo" vstajenja, skozi moč smisla. Tolažba postavi trpljenje in smrt v drugačen kontekst, a jima ne odvzame teže in brutalnosti. Tolažba, vlita na rane razbolelega in mrtvega hrepenenja sredi trdote smrti na križu, pokaže, da človek ne more premagati trpljenja in smrti z močjo lastne volje in z lastnim prizadevanjem. Ne gre za naše herojsko prizadevanje za dobro, za terorizem v imenu dobrega. Dobro = Kristus sam nam vlije dobrohotnost in dobrodušnost.

Žrtvovanje ali darovanje lastnega hrepenenja ali želje v moči domačnosti in prisrčnosti istovetenja z Jezusom in njegovim hrepenenjem, je spontano in veselo. Ne ustvarja herojev. Ustvarja Kristusove učence, ki živijo Jezusovo hrepenenje sredi krhkosti in ranljivosti do smrti. Obupani in razkropljeni učenci so se vrnili in zbrali, ker jih je Vstali od znotraj potolažil in jih spremenil.

Vsak izmed nas je povabljen, da si odpočije v tolažbah, ki mu jih podarja Vstali. Navzočnost Vstalega je učinkovita. Polnost in veselje deli Vstali z vsemi, ki verujejo vanj. Odgovor na to darovanje je spontana izročitev v veri: čutiti se eno s Kristusom in v Kristusu. Ni voluntarizma. Izbira je potrjena in spremenjena po moči pasivnega sprejemanja Duha vstalega Kristusa. Sprejemanje tega Duha prinese s seboj dar veselja in radosti, za katera je udeleženec prosil kot revež. Domišljija pomaga k domačnosti z Vstalim, ta pa vodi v popolno podaritev Vstalemu. Poraja se prijateljstvo z Očetom, v moči Duha vstalega Kristusa. To prijateljstvo vpliva na moje doživljanje in na razumevanje tega doživljanja. Doživljam skrivnost združenosti s Kristusom v njegovi velikonočni skrivnosti. Napolnjuje me isto hrepenenje, ki napolnjuje tri osebe Svete Trojice: da bi bili vsi eno.

Vstali Kristus je vir tolažbe, ker podarja Duha Tolažnika. Vstali Kristus postane vir neposredne Božje tolažbe znotraj hrepenenja človeškega srca. Ta tolažba pomnoži našo vero, upanje in ljubezen ter daje resnično veselje in duhovno radost. Želja se odpre upanju, to pa ponazarja prihodnji ideal: intimno občestvo z

Bogom, s Trojico, kot tesnim prijateljem. To je vir gotovosti in moči, da živim življenje kot nenehno hrepenenje po razmerju, nenehno iskanje občestva in intimnosti. To hrepenenje, ki ga doživljam, me žene k bratom in sestram, v konkretno ljubezen, ki je bolj v dejanjih kot v besedah. V osvobojeni želji Gospod ustvari prostor za skupnost.